

5. dan – bl. mati Terezija

Priporočamo ogled muzikla dostopnega na: https://www.youtube.com/watch?v=Dim_mVS4leo.

V živahnem dekletu iz Albanije, ki se je že v ranem otroštvu od staršev naučila skrbi za revne, je vzklik redovniški in misijonski poklic. Nekaj tednov po svojem osemnajstem letu je odšla od doma in iz svojega rojstnega mesta in odpotovala na Irsko, da vstopi v red loretskih sester, ki so delovale kot misijonarke v Indiji. "Moja mama me je tako ljubila, da me je, ko sem odrasla, darovala Bogu. Izročila me je z veselim srcem." Na Irsko in po dveh mesecih tečaja angleščine v Indijo je Agnes Bojaxhiu potovala skupaj s Slovenko Elizabeto Kajnič, ki je do konca svojega življenja ostala pri loretskih sestrah. Po končanem noviciatu v Darjeelingu pod Himalajo sta imeli prve zaobljube. Agnes si je izbrala redovno ime Terezija in sicer po sv. Tereziji Deteta Jezusa. To je bilo 24. maja 1931. Potem je mlada redovnica šla v St. Mary's College, kjer je dekleta iz "boljših" družin poučevala zemljepis in verouk. Po večnih zaobljubah leta 1937 je postala celo ravnateljica šole. "V Loretu sem bila najsrečnejša redovnica na svetu. Z veseljem sem poučevala. To delo se mi je zdelo zares apostolsko in mi je bilo zelo všeč."

Živela je v urejeni hiši, ki je bila svetla in snažna, imela je cvetoče vrtove in park, bila je pred zunanjim svetom zavarovana z visokim zidom. Sestra Terezija je tam živela mirno življenje dobre redovnice... Vse do 10. septembra 1946, ki v redu misijonark ljubezni velja kot "dan navdihnjenja". Sestra Terezija se je peljala z vlakom na duhovne vaje v Darjeeling in "slišala božji glas". "Bila sem prepričana, da je bil to božji glas... Naročilo je bilo jasno: oditi moraš iz samostana in pomagati ubogim tako, da živiš z njimi. To je bila naloga, ukaz. Vedela sem, kaj moram storiti, nisem pa vedela, kako." Vedela je: "Bog zahteva od mene korenito spremembo življenja." Takšni spremembi pa se vsak človek upira. Nihče ne želi prevzemati tako velike odgovornosti nase. Vsak bi raje lepo v čim večjem udobju in kar v največji gotovosti preživel svoje življenje. Vendar je mati Terezija slišala Jezusov glas: »Ali mi boš odrekla? Ali ne boš naredila kakor želim?« Skratka, vprašanje je bilo ali bo sprejela Božjo voljo (kakor jo je tudi Jezus, ki je šel na križ iz ljubezni do nas) ali pa bo raje lutka svojih osebnih ambicij in užitkov. In odločila se je za prvo: "Prosim, da bi mi dovolili služiti ubogim Indijcem tako, da bi živela kot oni... Zame je skrivnost, zakaj mi je Bog poslal ta klic. Vendar moram storiti ta korak v imenu Boga, ki zahteva od mene korenito spremembo življenja. Vsekakor hočem izpolniti njegovo voljo in zbrati okoli sebe duše, pripravljene iskati uboge. Tukaj v Indiji so milijoni ubogih, ki živijo v bednih pogojih, daleč od Boga in od Kristusa. Jaz sem preprosta sestra in se ne znam izražati, vendar vas prosim za pomoč, da bi mogla slediti svojemu klicu." Tako je sestra Terezija zapisala v svoji prošnji, ki je bila poslana v Rim 7. februarja 1948. Čez pol leta je od tam prišlo dovoljenje, da sestra Terezija lahko izstopi iz reda loretink in začne novo življenje po božjem klicu. Tako je kmalu zamenjala redovno obleko sester loretink z belim sarijem, oblačilom revnih indijskih žena; njegovi modri robovi so izražali njeno željo posnemati Devico Marijo.

Iz urejenega samostana je šla na blatno ulico s petimi rupijami v žepu. Tri mesece je bila na tečaju za bolničarke, da bi se mogla posvetiti službi najbolj ubogim v Kalkuti. To leto je zaprosila za indijsko državljanstvo in ga tudi dobila (kasneje ji je papež Pavel VI. izposloval še vatikansko državljanstvo, ki ji je omogočilo lažje potovati po svetu). 19. marca 1949 je v svojem začasnem bivališču sprejela svojo nekdanjo učenko, mlado Bengalko Subashini Das, ki je postala prva članica reda misijonark ljubezni, potrjenega 7. oktobra 1950. Skupaj z njo je bilo v noviciatu 10 deklet.

Na praznik Marijinega srca, 22. avgusta 1952, je mati Terezija v Kalkuti odprla Dom za zapuščene umirajoče, ki mu je dala ime Nirmal Hriday (Hiša čistega srca). Njeni oskrbovanci so se nastanili v zapuščeni stavbi ob svetišču hindujske boginje Kali. Leta 1953 so misijonarke ljubezni, katerih število je naglo naraščalo, dobile novo "materno hišo" na Lower Circular Road v Kalkuti, ki jim jo je podaril muslimanski sodnik. Tam je še zdaj "glavni stan" reda in tam je bila 13. septembra 1997 pokopana mati Terezija. Nedaleč proč od te hiše je mati Terezija istega leta odprla dom za zapuščene otroke. Prav kmalu je odprla še dom za gobavce: zanje je oskrbela tudi "potujoče ambulante" v kombijih, ki so krožili po mestu.

Oktobra 1960 je mati Terezija prvič zapustila Indijo in potovala v Rim, kjer jo je ljubeznivo sprejel papež Janez XXIII. in njen red povzdignil v papeško ustanovo ter mu tako omogočil, da se širi po vsem svetu. Ob tem potovanju se je mati Terezija srečala z bratom Lazarjem, ki ga ni videla od svojega 18. leta (umrl je leta 1981 v Palermu). Leta 1963 je zaživela kongregacija Bratov misijonark ljubezni, ki jo vodi brat Andrew, avstralski jezuit; po besedah matere Terezije so ti bratje "srce" reda, ker so kot duhovniki Jezusovi bratje. Mati Terezija je v Indiji vedno bolj slavna in leta 1964 ji indijska vlada podeli priznanje Padma Sri (red lotosa), dežele jugovzhodne Azije pa jo nagradijo kot najbolj zaslužno ženo Azije. Zahod pa je takrat še ni poznal. Kasneje se razve za njeno delo in začnejo deževati razne nagrade, ki pa njej nič ne pomenijo, saj dela vse le iz Božje ljubezni, čeprav je sama mnogo let sploh ni več čutila – čutila je samo ljubezen in odgovornost do vseh ljudi, spominjala pa se je svojih izkustev Boga, ki se jih je držala, kljub temu, da jih ni več čutila..

Leta 1979 sprejme Nobelovo nagrado za mir z besedami: "Nagrada bom sprejela v večjo čast božjo in v korist naših ljudi, najbolj ubogih med ubogimi," že pred tem pa je izrazila željo, naj denar, ki bi ga potrošili za slavnostno večerjo, nakažejo za uboge. Tega niso naredili. V zahvalnem govoru po prejemu nagrade pa je povedala, kar ji je narekovalo srce: "Mislim, da danes mir najbolj ruši prav splav, ker je to neposredna vojna, pravo ubijanje z materine strani.« Po njenem obisku v OZN leta 1985 je po njeni navadi vse navzoče povabila k molitvi: "To je dvorana, kjer se ljudje srečujejo, da bi se pogovarjali o miru, zato se vsi skupaj v molitvi obrnimo k Bogu in ga prosimo za mir." Glavni tajnik OZN jo je označil za najbolj mogočno ženo sveta, saj je mati Terezija, ki je tam stala drobna in sključena, v obnošenem sariju in pošvedranih sandalah, najbolje sprejela svojo odgovornost v življenju – biti ljubeča do vsakega, še tako zanemarenega človeka.

Ob štiridesetletnici družbe misijonark ljubezni (7. oktobra 1990) je ta štela 3.500 sester, razkropljenih po 460 hišah, ki so jih odprle po 95 deželah sveta. "Ubogi so povsod," je ponavljala Mati Terezija. Malo pred smrtjo se je pošalila: "Ko bom prišla pred svetega Petra, mi bo dejal: 'Pojdi nazaj na Zemljo, kajti v nebesih ni ubogih!'"